

РЕШЕНИЕ

№ 230

гр. Варна, 25.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 40 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мартин Стаматов

при участието на секретаря Ана Ст. Ангелова
като разглежда докладваното от Мартин Стаматов Гражданско дело № 20223110108784 по описа за 2022 година

Производството е по реда на гл. „XVIII-та” вр. гл. „XIII-та” ГПК

Делото е образувано въз основа на искова молба подадена от Р. Р. М. ЕГН *****, с която се претендира да бъде прието за установено по отношение на „Е. м.“ ****, ЕИК ****, че е незаконосъобразно изпълнението по изп.д. № *****г. присъединено към изп. дело № *****г на Ч. Р. Т., район на действие ВОС, образувано въз основа на изп. лист издаден по гр.д. № *****/****г. на ВРС за вземане относно сумите от **3810.50 лева /три хиляди осемстотин и десет лева и 50 ст./**, - главница по Договор за банков кредит от 23.09.2008 год. и анекси към договора; **474.57 лева** - изискуема редовна лихва в размер за периода от 05.09.2011 год. до 03.02.2013 год.; **166.02 лева** изискуема наказателна лихва за периода от 05.09.2011 год. до 15.04.2013 год.; **63.42 лева** - изискуема лихва съгласно чл.10, във връзка с чл.2, б.В и б.Г от Анекс № 2/16.04.2010 год. към Договора за периода от 25.01.2010 год. до 15.04.2010 год.; **законната лихва** върху главницата от 16.04.2013 г. до окончателното изплащане на вземането; **90.29 лева** - платена държавна такса и **275.00 лева** - юрисконсултско възнаграждени, поради погасено по давност право на принудително изпълнение.

В исковата молба са изложени следните обстоятелства, на които се основават претендираните права: въз основа на заявление на „Р. Б.“ **** срещу ищеца е издадена заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК по ч.гр.д. № *****г. на ВРС и изп. лист, въз основа на които било образувано изп.д. № *****г. на Ч. Р. Т. присъединено впоследствие към изп. дело № *****на Ч.Р. Т. На 23.12.2015г. по молба на „Е. м.“ Е. бил конституиран като взыскател по изп. дело, тъй като придобил вземането по изп. лист. На 29.03.2017г. по молба на взыскателя е бил наложен заповест за трудово възнаграждение на длъжника. От тогава не са извършвани никакви изп. действия по делото от кредитора за удовлетворяване на вземането си. Счита, че поради настъпила перемция изп. дело е било прекратено по силата на закона на 29.03.2019г., а правото на ответника да предприеме действия по принудително изпълнение е погасено, поради изтекла на 29.03.2022г. давност. Претендират се разноси.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК по делото е постъпил писмен отговор от редовно уведомяния ответник, с който изразява становище за недопустимост и евентуално за неоснователност на иска. Признава изложените от ищеца факти. Сочи, че съобразно изричната норма на чл. 118 ЗЗД, с изтичането на погасителната давност по чл. 110 и сл. ЗЗД не се погасява самото вземане, а правото да бъде получено чрез принудително изпълнение.

Не спори относно настъпилата перемция и изтеклата погасителна давност, като твърди, че след това от „Е. м.“ Е. не са предприемани действия (съдебни или извънсъдебни), от които да може да се направи извод, че кредиторът оспорва факта на погасяване по давност на вземането. В този смисъл, и с извънсъдебното си поведение ответникът не е оспорил факта на погасяване по давност на вземането му срещу ищеца и не е дало законен повод за завеждане на иска, поради което липсва правен интерес у ищеца от провеждане на настоящото исково производство и на основание чл. 78, ал. 2 от ГПК разноските по настоящото дело следва да бъдат възложени в тежест на ищеца. В условието на евентуалност прави възражение за прекомерност. Претендират се разноски.

Съдът, след като прецени събраните в процеса доказателства, поотделно и в съвкупност, прие за установено от фактическа страна, следното:

От писмените доказателства – Заповед № 3230 от 22.04.2013г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК и изпълнителен лист издадени по ч. гр.д. № 5476/2013г. по описа на ВРС; молба от „Р. /Б./“ Е. от 13.05.2013г. за образуване на изпълнително дело; молба от „Е. М.“ Е. по изпълнително дело № 363/2013г. на Ч. Р. Т., се установява, че: въз основа на заявление на „Р. Б.“ Е. на 22.04.2013г. срещу Р. Р. М. ЕГН ***** е издадена заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК по ч.гр.д. № 5476/2013г. на ВРС и изп. лист, въз основа на които на 14.05.2013г. било образувано изп.д. № 363/2013г. на Ч. Р. Т., присъединено впоследствие към изп. дело № 351 на Ч. Р. Т. На 23.12.2015г. по молба на „Е. м.“ Е. било конституирано като взыскател по изп. дело, тъй като придобил вземането по изпълнителя лист. На 29.03.2017г. по молба на взыскателя бил наложен заповед за трудово възнаграждение на длъжника.

Въз основа на така установените факти, Варненският районен съд, като съобрази приложимия закон, приема от правна страна следното:

Предявеният иск е отрицателен установителен с правно основание чл. 439 ГПК.

Искът по чл. 439 ал.1 ГПК /аналогичен на чл. 254 /ГПК отм./ е предоставен на страните в изпълнителния процес за оспорване предприетото срещу длъжника изпълнение по конкретното изпълнително дело образувано въз основа на съдебно изпълнително основание /или и несъдебно, ако е издадено при действието на ГПК/отм./, като изискването на чл. 439 ал.2 ГПК е искът да се основава на непреклучдирани от силата на пресъдено нещо факти и обстоятелства, настъпили след приключване на съдебното дирене, респ. след влизане в сила на заповедта за изпълнение по чл. 410 или чл. 417 ГПК /неприложимо при несъдебните изпълнителни основания, доколкото при издаването им не е било провеждано съдебно дирене/.

По настоящото дело не се оспорва процесуалната легитимация на страните, като тя се установява и от обсъдения изпълнителен лист издаден по реда на чл. 417 вр. чл. 410 ГПК и покана за доброволно изпълнение. Горната правна квалификация е обоснована от твърдението на ищеца, че искът се основава само на факт, възникнал след издаване на изпълнителния лист – изтичане на погасителна давност за събирането на вземането, поради което е допустим. В т.см. Определение № 113/26.01.2011 по ч.т.д. № 577/2009 година на ВКС, решение № 68/24.04.2013 по т. д. № 78/2012г. на ВКС и др.

При иск с горепосочената правна квалификация, в тежест на ищеца е да установи правния си интерес от водения иск, като докаже качеството си на длъжник по изпълнително дело и изложи твърдения за настъпили факти и обстоятелства след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издаден изпълнителния лист, които погасяват вземането предмет на принудителното изпълнение. Респективно ответникът да докаже наличието на материално- и процесуалноправна законосъобразност на изпълнителния процес по изп. дело, вкл. като докаже съществуването на подлежащо на принудително изпълнение материално право в неговия патримониум при образуване на делото и понастоящем, както и наличие на годно изпълнително основание; предприети от него /или праводателя му/ правни действия, с които е прекъснал или спрял давността по отношение на вземането, считано от издаване на изпълнителния лист

По делото са приети за безспорни обстоятелствата, че въз основа на влязла в сила заповед за незабавно изпълнение и изп. лист издаден по гр.д. № 5476/2013г. на ВРС за процесното вземане срещу ищеца е налице образувано изп.д. № 363/2013г. присъединено към изп. дело № 351/2013г на Ч. Р. Т., район на действие ВОС. След 29.03.2017г. кредиторът - ответник не е предприемал никакви действия за принудително събиране на вземането и не

са налице други действия, с които погасителната давност спрямо него да е била прекъсната или спряна.

С т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 година, постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС е отменено ППВС № 3/18.11.1980 година, като е прието че давността за вземания - предмет на принудително изпълнение започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие.

В настоящия случай от датата на последното валидно извършено изп. действие - 29.03.2017г., до моментта на предявяване на иска - 07.07.2022г. са изтекли повече от пет години, поради което правото за принудително изпълненина процесното вземане е погасено по давност съобразно чл. 110 ЗЗД.

Въз основа на изложените доводи съдът намира, че искът е изцяло основателен и следва да бъде уважен.

На основание чл. 78 ал. 1 ГПК право на разноски има ищеца. В случая съобразно представените доказателства – договор за правна помощ и списък по чл. 80 ГПК, адвокатското възнаграждение, определено от съда на осн. чл. 38 ЗА на стойност в предвидения минимум в Наредба № 1/2004г. на ВАДвС – 570 лева, следва да се присъди на процесуалния му представител.

Мотивиран от горното, Варненският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 439 ГПК по отношение на „Е. м.“ Е., ЕИК ** и Р. Р. М. ЕГН *****, че е незаконосъобразно изпълнението по изп.д. № ****г. присъединено към изп. дело № ****г на Ч. Р. Т., район на действие ВОС, образувано въз основа на изп. лист издаден по гр.д. № 5476/2013г. на ВРС за вземане относно сумите от **3810.50 лева /три хиляди осемстотин и десет лева и 50 ст./**, - главница по Договор за банков кредит от 23.09.2008 год. и анекси към договора; **474.57 лева** - изискуема редовна лихва в размер за периода от 05.09.2011 год. до 03.02.2013 год.; **166.02 лева** изискуема наказателна лихва за периода от 05.09.2011 год. до 15.04.2013 год.; **63.42 лева** - изискуема лихва съгласно чл.10, във връзка с чл.2, б.В и б.Г от Анекс № 2/16.04.2010 год. към Договора за периода от 25.01.2010 год. до 15.04.2010 год.; **законната лихва** върху главницата от 16.04.2013 г. до окончателното изплащане на вземането; **90.29 лева** - платена държавна такса и **275.00 лева** - юрисконсултско възнаграждение, **поради погасено по давност право на принудително изпълнение.****

ОСЪЖДА на основание чл. 78 ал. 3 от ГПК вр. чл. 38 ал. 2 ЗА „Е. м.“ Е., ЕИК ** да заплати на адв. Р. Д. от **** сумата от 570 лева** представляваща адвокатско възнаграждение за настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____